

ves, sobretot amb esperit jove i de renovació. També seria interessant que formés part de la corporació alguna persona que sense ser fill del poble s'hi hagi integrat i l'estimi. Però, sobretot, amb ganes de treballar desinteressadament.

—¿Creus que encara se'n poden trobar de persones així?

—Sembla que n'hi hagin moltes, però a l'hora de la veritat són poques. Es qüestió de trobar-les i que acceptin.

—¿Tens confiança, entre els que entraran i els que queden, de formar el que se'n diu un «equip»?

—Amb els que queden sí, perquè ja els conec. Ara, amb els que tenen d'entrar, crec que també, però és un interrogant. No puc jutjar-les com les que ja hi són.

—¿No creus que la gent se'n desenten massa de la política local, i que el lema «jo vagi bé a casa, els demés que s'apanyin» s'està generalitzant d'una forma alarmant?

—Jo crec que la gent es desenten no solament de la política sino de totes les coses que porten maldecaps i feina, sobretot si no porten benefici. Però penseu que si no fos per aquesta gent que se'n preocupen, tot i siguent criticats, el nostres fills potser no podrien ni anar a col·legi.

—¿A què creus que és degut?

—Primerament per les comoditats que tenim, per la por de ser criticats, per l'egoisme que tots portem a dins...

—¿De tots és sabut que l'Associació de Caps de Família és, o hauria de ser, una entitat que complementés o col·laborés en la missió de l'Ajuntament a dins del poble, però això ha portat, en alguna ocasió, a una certa tensió entre l'esmentada entitat i la Corporació, o entre alguns dels seus membres. Com creus que es podria

evitar això, i quin concepte et mereix a tu, particularment, l'Associació?

—L'Associació de Caps de Família és una entitat completament apart de l'Ajuntament, i té els seus estatuts pels quals s'ha de regir, però crec que per aconseguir els seus objectius mai s'hi ha de posar en contra. Igualment, l'Ajuntament, no pot ni deu tancar-li les portes.

I això ha de ser així no solament amb l'Associació de Caps de Família sinó amb totes les altres entitats: Societat de Caçadors, club de futbol, associacions de veïns, etc.

Jo recomanaria que no dubtin en acudir a l'Ajuntament per exposar els problemes, encara que desgraciadament n'hi ha de difícils de solucionar i alguns de gairebé impossible sortida.

—I de la Revista «Ronsana», què en penses?

—És molt interessant que hi sigui i que continui, perquè contribueix a millorar la cultura del poble i dóna una informació local que d'altra manera no hi seria. Encara que de tant en tant en algun dels articles critiqui coses que no les coneix prou bé, segons el meu entendre, o exposi criteris que jo no comparteixo.

—¿I, per acabar, què és el que més t'esperona a treballar des d'aquest càrrec que ara ocupes, i quins són els temors que més t'inquieten davant la responsabilitat i la feina que això comporta?

—Sempre m'ha agradat poguer treballar per causes del poble, i si fins ara ho havia fet més de cara a l'esport intentant que la joventut tingués un esplai net i sa, ara port sinó en tots els aspectes.

Naturalment, en quant als temors, hi ha la possibilitat que no es facin les coses a gust de tothom i el perill de crear-se enemistats. Com també hi ha el perill tinc l'ocasió de poguer influir i treballar per un millorament no solament de l'es-

que la meua limitació humana condicioni la tasca que haig de portar a terme.

—¿Alguna cosa més que tinguis interès en manifestar?

M'agradaria que tots els veïns de Sta. Eulàlia i els que temporalment hi resideixen pensin que sóc humà i puc equivocar-me. No vull amb això justificar-me, però que compreguin que mai les coses són ben vistes per tothom, uns ho trobaran bé i altres no, però serà fet amb la millor intenció i buscant únicament el bé del poble, i no pas per interès ni lluïment personal, ni cap altre motiu.

Fa set anys que vaig entrar a formar part de l'Ajuntament. Uns m'hauran jutjat d'una manera i altres d'una altra; però estimo el poble perquè en ell he nascut, com molts de vosaltres, i la meua vida està aquí.

És possible que es noti un canvi de forma d'actuar respecte al meu antecessor, En Jaume Maspons. Serà degut únicament a la diferència d'edat (molt remarkable), a la manera de pensar i, naturalment, perquè els temps i el mateix poble també canvia i evoluciona.

Vull donar-li les gràcies, de totes maneres, perquè al seu costat he après moltes coses, que si no hagués estat per ell segurament desconecaria. Que compregui que, si alguna vegada no coincidíem en la forma d'actuar, era perquè els dos intentàvem fer-ho el millor possible i pel bé tots. Li agraeixo també la paciència que alguna vegada va tenir en aguantar-me.

Vull donar-te les gràcies també a tu per l'ocasió que m'heu donat, per mitjà de la Revista «Ronsana», de dirigir-me al poble, encara que la meua facilitat d'expressió no sigui massa brillant.

Moltes gràcies a tots.

—Gràcies a tu. Que aquestes il·lusions i projectes es puguin complir és el que desitgem.

Personalment, i en nom de «Ronsana», volem manifestar-te que si en algun aspecte podem col·laborar i facilitar la teua tasca en bé de la població, estem disposats, oferint aquestes pàgines per mantenir un contacte profitós i regular amb la població.

I aquí donem per finalitzat aquest reportatge, potser una mica massa llarg i reiteratiu, però que hem considerat important de cara a facilitar un contacte i a manifestar una personalitat i unes directrius pel qui ha estat fins ara i pel qui serà d'aquí en endavant la màxima autoritat del poble. Desitjaríem haver estat el més fidels possible a la realitat, tot i considerant les limitacions que aquests tipus d'entrevistes sempre comporten.

Joan Cabot

■ MERCERIA

■ PERFUMERIA

■ GENEROS DE PUNTO

■ OBJETOS DE REGALO

■ PAPELERIA

■ PERIODICOS

G E M A

Plaza Ayuntamiento, 3

Teléfono 420

SANTA EULALIA DE RONSANA